

Basınç Artıyor

Bir ülkede çaresizlikten dolayı insanlar intihar etmek gibi bir karar verme durumuna geliyorsa, anneler çocukları ile birlikte çöplerden çürük besin maddeleri toplamaya zorlanıyorsa ekonomi ve politika üzerine fazla derin tahliller yapma gereksinimi ortadan kalkıyor.

Sonuç olarak verilebilecek bu çarpıcı iki örnek ekonomi ve politikanın iflasının işaretleridir. Kömür, patates, soğan, makarna dağıtarak bu sorunu çözebilmeleri mümkün değildir. Bunlar zamanında oy alma aracı olarak değerlendirildi ise de, artık o işlevini yitirmiştir. Artık bir önlem olarak uygulanmakta ve propaganda aracı olarak kullanılmaktadır. Buradan şu sonuç çıkıyor: Meselenin farkındalar ve çözüm üretmiyorlar.

Bizler açısından kapitalizmin ekonomik sorunlara çözüm üretemeyeceği aşikar. Ancak önemli olan bizim bunu bilmemiz değil, geniş işçi ve emekçi halk yığınlarının bu gerçeğin farkına varmalarıdır. Düşününüz ki toplumun en yoksul kesimleri dahi bu rejimin oy tabanını oluşturdu. Kolay olmayacak ama kendi deneyleri temelinde gerçeği görmeleri önemlidir. İşçi sınıfının politik örgütlenmesinin geniş işçi, emekçi ve yoksul kitleler arasında etkisinin artması ne denli önemli ise, onların kendi deneyleri temelinde bilinçlenmeleri de işçi sınıfının politik örgütünü ve etki alanını geliştirecektir.

Bir toplumu değişik yöntemlerle yanıltarak, aldatarak oy tabanı olarak tutabiliyorlar. Ancak, gerçek yaşamda yaşanan zorluklar belirli bir sınırı aştıktan sonra bu durum değişir. Nasıl ki coşkun akan bir nehir baraj kapaklarını patlatıp kendine yol açarsa, tüp gaz tüpüne veya araba tekerleğine fazla gaz veya hava basıp güm diye patlamasına ve parçalanmasına sebep oluyorsa, toplum üzerindeki baskının da aynı şekilde patlayıp var olan tüm yapıları parçalayacağı gerçeğini hiç bir zaman unutmamız gerekir. Gidişat bu yönde, çünkü toplumda işçi, emekçi ve yoksullar üzerindeki basınç sürekli artıyor.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel
Sekreteri Sedat TANNER Yoldaşın Küba Komünist Partisi
8. Kongresine Yolladığı Mesaj

Küba Komünist Partisi 8. Kongresi'ne Değerli Raul Castro Yoldaş, Değerli Mügel-Diaz-Canel Yoldaş, Değerli Kongre Delegatesi,

Küba Komünist Partisi'nin en yüksek forumunu, 8. Parti Kongresi'ni en sıcak dostluk ve dayanışma duygularımız ile selamlıyoruz.

ABD Emperyalizmi'nin karşı kıyısında, 1959 yılından beri yığıtçe devrimin kazanımlarını savunan tüm Küba halkını, Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi'ni, üyelerini ve kadrolarını en sıcak dostluk duygularımız ile kucaklıyoruz.

Küba'da ABD emperyalizminin devrimi boğma çabalarına karşı, on yıllardır sürdürülen ambargo koşullarında, emperyalistler için hezimetle sonuçlanan Domuzlar Körfezi Çıkarması'nın ve Küba Devrimi'nin sosyalist karakterinin ilan edildiği günlerin 60. yıl dönümünde kongrenizi topluyorsunuz.

Sovyetler Birliği ve Reel Sosyalizmin devletlerine yönelik karşı-devrim sonrasında Küba'da karşı-devrim gerçekleştirmek için gecelerini gündüzlerine katarak çalışanlara en büyük dersleri verdiniz. Yeni yollar ve yöntemler uygulayarak Küba'da sosyalizmin kuruluş sürecini tüm zorluklarına karşı bugünlere kadar taşıdınız. Bu günlerde gerçekleştirdiğiniz 8. Kongrenizde ise aylardır sürdürdüğünüz tartışmalar ve hazırlıklar sonucunda devrimci sürecin ilerlemesi için mahalle ve işyeri komitelerinde hazırladığınız görüşlerden oluşan karar taslaklarını tartışacaksınız. Onları kararlara dönüştürerek Küba'da devrimci süreci ilerleteceksiniz.

Tüm dünyada dostlarınızın da, düşmanlarınızın da gözleri sizin üzerinizde. Bizler 24 Temmuz ruhuyla, Küba Komünist Partisi öncülüğünde, halkla bütünleşmiş bir partinin tüm zorlukları aşabileceğine inanıyoruz. Bugün Küba'da halk tüm

Program ve Politika Üzerine (I)

O İsmail Hakkı YORULMAZ

Komünist Partilerin tüzüklerinin üyelikle ilgili ilk maddesi "Parti program ve tüzüğünü kabul eden, partinin bir temel örgütünde (hücrelerinde) çalışan ve aidatını düzenli ödeyen herkes partiye üye olabilir" cümlesini içerir. Bu madde Komintern geleceğine bağlı olan tüm partiler için geçerlidir. Partiye mektup veya günümüzde yaygın olan elektronik posta yoluyla üye olunamayacağı gibi, söz konusu üyelik ilk aşamada bir aday üyelik olarak gerçekleşir ve yeni üyeyi öneren temel parti örgütü, sırasıyla, semt, il, yöre komiteleri ve en sonunda Merkez Komitesi onayı gerçekleştikten sonra aday üyelik sürecini başlatır. Bu ilke sadece illegal mücadeleye zorlanmış partiler için değil, legal mücadele yürüten Komünist Partiler için de geçerlidir.

Alıntı yaptığımız cümleden de anlaşılacağı gibi, partiye üye olmak isteyen kadın veya erkek aday en başta parti programını kabul etmek durumundadır. Parti programı kabul edilmeden, diğer kuralların hiç bir önemi olmaz, çünkü süreç başlatılamaz.

Parti programı, partinin günlük gelişmeler ile ilgili geliştirdiği politik söylemleri kabul etmek ve desteklemekten çok daha derin bir anlama sahiptir. Bugün herhangi bir partinin, herhangi bir konuda takındığı politik tavrı doğru bulabilir ve destekleyebilirsiniz. Ancak o partinin programını incelediğinizde hiç de sizin görüş ve düşüncelerinize beklediğiniz yanıtı vermediğini tespit edebilirsiniz. Sosyal demokrat veya bir sol, sosyalist parti de günlük bir politik konuda sizin düşünceleriniz ile uyumlu bir açıklama yapmış olabilir. Hatta sağ bir burjuva partisi de örneğin ABD emperyalizmi konusunda keskin bir söylem ve açıklama yayınlamış olabilir. Son yıllarda AKP ve MHP de emperyalizm ve faşizm kavramlarını yer yer kullanır oldular. Önemli olan kısa vadeli ve pragmatik taktikler nedeniyle ifade edilen kavramlar değildir. Veya, sol bir partinin sadece günlük politik konularda yaptığı açıklamalar değildir.

Ayrımı ve farklılıkları tespit etmek için partilerin programları temel niteliği belirleyen belge olarak önem kazanmaktadır. Parti programı ilgili partinin sadece stratejik amacını belirlemek ile sınırlı değildir. Stratejik amacı tarif etmeden önce dünyanın, bölgenin ve ülkenin ekonomik ve politik açıdan analizini ele alır. Güncel ekonomik ve politik analizi tarihsel gelişmelere dayandırır. Tarihsel gelişimi özetler, değerlendirir. Geçmişten bugüne ve güncel olarak var olan durumu tarif ettikten ve değerlendirmesini yaptıktan sonra bu durumun nasıl değişeceği konusunda kendi görüş ve amaçlarını ortaya koyar.

Parti, niteliğine göre, hangi sınıf ve katmanların partisi ise, bu sınıf ve katmanların içinde buldukları durumu değerlendirir. Ona karşı sınıf ve katmanlar hakkında analizler yapar. Sınıfların karşılıklı yer alımına, diğer toplumsal sorunlar temelinde çözümlenmelerini ortaya koyar. Sınıfsal ve toplumsal amaçları

doğrultusunda stratejik amaca giden yolu tarif eder ve bu süreci detaylandırır. Bağlılık ve işbirliği değerlendirmelerini ortaya koyar. Stratejik amaç ile ulaşılması hedeflenen sonucu ortaya koyar. Partinin mücadele ettiği coğrafyada ekonomik, politik ve toplumsal sorunların nihai çözümünü için ortaya koyduğu stratejik amaca ulaşmak için güncel görevleri ve onu gerçekleştirecek güçleri belirler. Tüm bunların uluslararası durum ve politikalar ile bağını kurar.

Bir program ana hatlarıyla bu içeriklere sahiptir. Partinin kısa, orta ve uzun vadeli politikaları ile güncel politik söylemleri programı ile uyumludur. Kısacası partinin politikasının temelini program oluşturur.

Programlar çok sık değiştirilip yenilenmezler. O nedenle temel ve genel tarifler içerirler. Ana konularda yaklaşımları ortaya koymak için kimi detaylar ele alınsa dahi, genel anlamıyla daha makro belgelerdir. Öz olarak omurgayı oluştururlar benzetmesini yapabiliriz. Ancak, dünyada, bölgede ve ülkede, niteliksel köklü bir takım dönüşümler ve değişiklikler yaşandığında programların yeniden ele alınması, güncellenmesi ve yenilenmesi gerekli hale gelir.

Türkiye açısından 70'li yılların sonları, 80'li yılların başları bu tür bir değişikliğe tekabül eder. 24 Ocak 1980 Kararları'ı ile başlayan, 12 Eylül 1980 askersel faşist darbesi ile devam eden süreç, 13 Aralık 1983'te Özal Hükümeti'nin kurulması ile somut bir aşamaya yükselmişti. 24 Ocak Kararlarını hazırlama görevi zamanın teknokratı Turgut Özal'a verilmişti. Ekonomik ve dolayısıyla politik yapıda niteliksel değişiklikler içeren bu kararların yaşama geçirilmesi için 12 Eylül diktatörlüğüne ihtiyaç duyuldu. Ve sonunda kararların hazırlayıcısı Özal Başbakan yapılarak 24 Ocak Kararları'nın uygulanması önündeki yol açılmış oldu. Aslında 70'li yıllarda yaratılan faşist terör ve iç çatışmaların tümünün bu hazırlığın bir parçası olduğunu kamuoyu çok sonra anladı. Kemal Türkler dahil, binlerce devrimcinin katledildiği dönem egemen sınıflar tarafından kurgulanmış bir senaryonun yaşama geçirilmesiydi.

12 Eylül 1980 faşist darbesinin gerçekleşmesi, yine egemen sınıfların planları dahilinde olan başka bir olgunun yaşama geçirilmesini sağladı. İşçi sınıfının milyonları kapsayan ve yükselen mücadelesinin bastırılması, sınıfın giderek güçlenen ve yığınsallaşan sendikal ve politik örgütlenmesinin dağıtılması hedeflendi ve sağlandı. Çünkü, bu iki sonuç elde edilmeseydi 24 Ocak Kararları'nın bu ülkede uygulanması mümkün olamazdı.

Adım adım hazırlanan sürecin sonunda Türkiye, devlet sektörü ağırlıkta olan karma ekonomik yapıdan, tamamen özel sektörün kontrolünde olan ekonomik yapıya; ithal ikameci ekonomik

politikalarından, dışarıya açılma politikalarına geçiş dahil bir dizi kapitalist sistem içi değişikliklere gidildi. Neo-Liberal politikalar olarak da nitelendirilen bu uygulama değişikliği, bir dizi toplumsal konularda değişiklikler getirdiği gibi işçi sınıfının yapısında da ve sonuçta örgütlenme araçlarında da sonuçlar doğurdu.

Daha sonra araya bir takım duraklamalar girmekle birlikte yönelinen yeni yol uygulamaya devam edilmiş ve 2000'li yıllarda AKP iktidarları ile aynen ANAP döneminde atılan adımlar gibi yaşama geçirilmesi hızlandırılmıştır. Bugün toplumun geniş kesimlerinin "soygun ve talan ekonomisi" olarak adlandırdığı uygulama aslında bunun tam kendisi ve sonucudur.

Türkiye Komünist Partisi bu ihtiyaca yanıt vermek için 1983 yılında gerçekleşen V. Kongre'de yeni bir parti programı onaylamıştır. 1983 ile 2021 arasında neredeyse kırk yıla yaklaşan bir dönemde Türkiye kapitalizminin yapısında tekrar değişiklikler yaşanmıştır. Özellikle 1983'te parti programı onaylanırken henüz daha iktidar olmayan Özal dönemine yönelik temel tespitleri içermekle birlikte, uygulamaların sonuçları ile gelinen aşama o dönemde sadece ön görü biçiminde ele alınabilmişti. O dönem yaşandı, arada kimi tökezlemeler yaşadılar ve fakat AKP dönemi ile birlikte aynı politikaların 2002 yılından itibaren ANAP dönemindeki yoğunlukla uygulanmasına geçtiler. Ektikleri tohumlar kendi açılardan verim vermeye başladı. Özellikle askersel-sanayi kompleksleri alanında emperyalizm ile iş birliği içinde 80'li yıllarla ve 2000'li yıllar öncesi ile kıyaslanamayacak adımlar atıldılar. Savunma sanayisini geliştirdiler. Türkiye'nin silah ihracatı, 2016-2020 yıllarını kapsayan 5 yıllık dönemde, 2011-2015'e göre yüzde 30 artarken, ithalatı yüzde 59 azaldı. Buna bağlı olarak dış politik yönelimlerde değişiklikler ortaya çıktı. Askersel-sanayi kompleksleri kapitalist toplumlarda onun gelişim düzeyi açısından bir niteliğe işaret eder.

Savunma sanayi dışında farklı sektörlerde de ihracatın artması, ekonomik yapıda bilimsel-teknolojik gelişme, banka ve sigortacılık sektörünün geliştirilmesi, genel anlamda toplumda teknoloji kullanımının artması ve daha bir dizi emare, Türkiye'deki kapitalizmin gelişme düzeyini geçmiş dönemlere oranla ilerletmiştir. Her değer için parayla ölçüldüğü bir toplumsal sistemde ekonomik olarak kendi çıkarlarına olduğu için ithalatın artması, aslında ülkede üretilebilecek bir dizi tarım ürününün ithalatına yönelmesi, işsizliğin, yoksulluğun artması, ne kadar da bu gelişmelerle çelişki gibi gözükse de, kapitalizmin doğal sonuçları olduğunu değerlendirmemiz gerekir. ABD dünyanın en güçlü ekonomisi ve devleti olarak nitelendirilirken, okuma yazma ve eğitim oranından, işsizlik ve yoksulluğa kadar bir dizi konuda nüfusuna oranla en büyük sayıları bünyesinde barındırıyor. Demek ki tek başına işsizlik ve yoksulluk kapitalizm için kendi açısından olumsuz değerlendirilecek bir veri değildir.

Bu gelişmelere koşut olarak işçi sınıfının sendikal örgütlenmesi, emekçilerin, öğretmenlerin, mühendis, mimar, hekim ve avukatların, teknik elemanların, köylülerin, işsizlerin, emeklilerin, kadın ve gençlerin demokratik, ekonomik ve sosyal örgütlenme biçimlerinde değişiklikler yaşanmıştır.

Bütün bu veriler Türkiye Komünist Partisi programı açısından ele alınması gereken temel verilerdir.

Ancak konu sadece bununla sınırlı değildir. İşçi sınıfının sendikal hareketi, demokratik yığın hareketleri 12 Eylül faşist darbesinden sonra gerilemişken, devrimci örgütlenmeler dağıtılırken 1983 yılından itibaren fiilen atılım içine giren bir Kürt Özgürlük Hareketi sürece damgasını vurmuştur. Ciddi bedel ödenerek yürütülen Kürt özgürlük mücadelesi 1983'den günümüze kadar kendi içinde ideolojik ve politik bir dizi değişiklik yaşamıştır. Ama aynı zamanda öncü savaş yürüten dar bir Marksist-Leninist örgütlenmeden, Kürt halkının tüm işbirlikçi olmayan sınıf ve katmanlarını içeren, geniş, yığinsal bir hareket haline gelmiştir. Sadece Kuzey Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın dört parçasında etkisi olan bir güce yükselmiştir. Bölgede yürüttüğü mücadele ve üstlendiği rol ile uluslararası alanda dikkate alınır bir nitelik kazanmıştır.

Kürt özgürlük mücadelesinin ulaştığı nitelik aynı zamanda kuruluşundan itibaren Türkiye Cumhuriyeti'nin temel politikalarını tekrar sorgulamayı gerektirmiştir. Başta Kürt ulusal sorunu olmak üzere, uluslar sorununun, başta Alevi toplumunun olmak üzere, dinler ve mezhepler sorununun ağırlıkları gündeme oturmuştur. Türkiye Cumhuriyeti en başta TKP olmak üzere komünistlere, Türk ulusu dışındaki uluslara, din ve mezheplere karşı inkar ve imha politikaları izlemiştir. Günümüzde de aynı nitelikte süren bu sorunlar ele alınmadan ve Kemalizm olarak nitelenen TC'nin politik doktrini ile kopuş yaşamadan devrimci bir politikanın geliştirilemeyeceği bu süreçlerde bir kez daha ortaya çıkmış ve komünist hareketin Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katlinden sonraki politikalarının da, Kemalist eğilimlerin varlığının da sorgulanmasını gerektirmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin Ortadoğu'ya yönelik politikaları da bu süreç içinde değişikliklere uğramıştır. Cumhuriyet kurulduğundan beri doktrini durumunda olan bir dizi yönelimleri pratik politik düzeye yönelmiştir. Sadece Ortadoğu'da değil, Kuzey Afrika, Doğu Akdeniz ve Kafkasya'da, hatta Balkanlar'da savaşçı ve sömürgeci bir politikanın uygulanmasını yürütmeye başlamıştır. Türkiye bölgede, hem de geniş bir bölgede kendine yeni amaçlar biçmiştir. Bu yönelim ülkenin son 40 yılda geçirdiği ekonomik ve politik evrim ile birlikte ele alındığında Türkiye Komünist Partisi programı açısından çıkarılması gereken sonuçları içerir.

Kısacası, 12 Eylül darbesi ve sonrasındaki gelişmeler Türkiye ve bölge açısından değerlendirilerek gerekli sorunların programatik olarak çıkarılması dayatmaktadır.

Konu sadece Türkiye ve Bölge ile ilgili değildir. 80'li yılların sonunda Sovyetler Birliği'nde yaşanan karşı-devrim ve onun Dünya Sosyalist Sistemi'nin dağılmasına varan sonuçları uluslararası politik değerlendirmeler açısından niteliksel önemdedir. Bu noktada iki ayrı konunun değerlendirilmesi gerekmektedir. Birincisi; Sovyetler Birliği'ndeki karşı-devrim nasıl ve neden gerçekleşti? Bu sonuca giden süreçler nasıl

değerlendirilmelidir? İkincisi; Sovyetler Birliği'nin olmadığı bir dünyada uluslararası politik durum nasıl değerlendirilmeli ve bundan kendimiz açısından nasıl sonuçlar çıkarmalıyız? Sınıfsal olarak karşılıklı yer alımın ortadan kalktığı iki kutuplu bir dünyada, bunun yerine nasıl bir gelişme olmuştur? Sovyetlerin ortadan kalkmasının ilk yıllarında yaşanan karmaşık süreçler 2000'li yıllardan itibaren netleşmiş ve dünyada, uluslararası alanda yeni bir durum ortaya çıkmıştır.

Dünyada bir de Çin Halk Cumhuriyeti gerçeği vardır. Dünyanın ikinci büyük ekonomisi olan ve önümüzdeki yıllarda ABD ekonomisini geçeceği ön görülen ÇHC'nin niteliği nedir, uluslararası politik arenada nasıl değerlendirilmesi gerekir? Bu soruların yanıtı verilmeden yapılacak her uluslararası politik değerlendirme eksik kalacaktır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Sedat TANER Yoldaşın Küba Komünist Partisi 8. Kongresine Yolladığı Mesaj

Birinci sayfadan devam

zorluklara karşı insanca ve özgür bir yaşam sürdürüyor. Evet, belki her türlü lükse sahip değiller ama gelecekleri garanti altında, aş ve iş sorunları yok, eğitim, sağlık ve konut sorunu toplumsal bir sorun olmaktan çıkarılmış durumda. Bundan daha önemli bir kazanım olabilir mi? Bu olgu uluslararası kapitalist-emperyalist sistemi rahatsız ediyor ve saldırganlaştırıyor.

Uluslararası alanda tüm ülkeleri kavuran COVID-19 pandemisi koşullarında Küba gibi küçük ve nüfus olarak az bir ülkede bilimsel alanda neler başarıldığını tüm dünya halkları ilgiyle izliyor. Emperyalizm dünyaya savaş ihraç ederken, sizler sağlık ihraç ediyorsunuz. Emperyalizm silahlar için milyarlarca Dollar bedel ödetirken, siz sağlık hizmetlerini, ilaçları, aşıları bedelsiz sunuyorsunuz. Hekimleriniz dünyada barışın elçileri olarak görev yapıyor. Bu başarılarınızı en içten duygularımız ile selamlıyoruz.

Partilerimiz arasındaki dostluk ve dayanışma partimizin iki önceki dönem Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaş ile Fidel Castro yoldaş arasında sağlam bağlarla kurulmuştur. Bizler Küba Komünist Partisi'nin 12 Eylül 1980 faşist diktatörlüğü döneminde gösterdiği enternasyonalist dayanışmayı unutmadık. Partimiz ciddi bir likidasyon tehlikesi yaşadığından sonra tekrar güçlerini toparlayarak ülke topraklarında örgütlenmesini ve gelişmesini sürdürdü. Bugün Türkiye'de Türkiye Komünist Partisi halen yasaklıdır. Türkiye Cumhuriyeti kurucu iradesinin geleceğinde olan devletin kontrolünde legal "TKP"ler kurma geleneği sürmektedir, ancak onlar sadece devrimci bilincin, komünist ideallerin işçi sınıfı, köylüler, kadınlar ve gençler arasında öğütülüp yok edilmesine hizmet eden devlet icazetli küçük burjuva-aydın karışımı, sınıftan kopuk oluşumlardır.

Türkiye Komünist Partisi ağır illegal koşullar altında işçi sınıfının yeni koşullarda mücadelesini yükseltmesine, Türkiye'de 100 yıllık bir sorun olan Kürt ulusal sorununun çözümüne yönelik, işçiler,

Sırladığımız konular değerlendirilmeden ne Bölge ne de Türkiye açısından doğru sonuçlar çıkarmak mümkün değildir. Tüm bunların sonucunda Türkiye Komünist Partisi programı stratejik amacını nasıl gerçekleştireceği konusunda tespitler ortaya koymak ve devrimci süreci bütün bu gelişmeler ve değişiklikler ışığında yeniden tarif etmek zorundadır. Çünkü, yazının en başında değindiğimiz gibi, parti programının günlük yaşamda ve mücadeleler içinde uygulanacak politikaların geliştirilmesinde belirleyici temel özelliği vardır. Bu konuları ele almayı yazımızın ikinci bölümüne bırakalım.

köylüler, kadınlar ve gençler arasında örgütleniyor. Türkiye devrim mücadelesi Türk, Kürt ve diğer uluslardan ezilen yoksul halkların birleşik devrimci mücadelesi ile zafere ulaşacaktır. Türkiye'de devrimci süreç Orta-Doğu'daki devrimci-demokratik süreç açısından da büyük önem taşımaktadır. ABD Emperyalizmi'nin kendi topraklarından binlerce kilometre uzaklıkta Orta-Doğu'da, Karadeniz'de, Akdeniz ve Ege'de savaşçı provokasyonlarına, işgalci politikalarına son vermek, Orta-Doğu, Kafkaslar ve Balkanlar'da barışın, demokrasinin üstün gelmesini sağlamak, Türkiye'deki devrimci sürecin başarısı ile yakından ilintilidir.

Partilerimiz arasındaki güçlü geleneksel bağların korunması ve daha da geliştirilmesi yönünde attığımız ve atacağımız adımların Küba Komünist Partisi'nin enternasyonalist geleneği ile daha da güçleneceğini biliyoruz. Bizler de Küba Komünist Partisi ve Küba halkı ile uluslararası dayanışmanın daha da geliştirilmesi, emperyalizme karşı anti-kapitalist içerikli mücadelenin gereklerini yerine getirmeye devam edeceğiz.

Küba Komünist Partisi 8. Kongre çalışmalarına üstün başarılar diler, tüm delegeleri ve Kongre divanını en içten komünist duygularımız ile selamlıyoruz.

**- Patria o Muerte!
- Venceremos!**

**Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Genel Sekreteri**

**Sedat TANER
16 Nisan 2021**